

**Brev till Selma
Lagerlöf från Valborg
Olander: 1926-1927 - 68**

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

Karlavagnen 99 den 4 Sept. 1922.

Min innerligt älskade!

Här sitter jag nu så sorgfull. Har
vännat hjälpen av min värelse kvar hos
dig och känner mig alls inte hemma här
änna.

Hur skall jag någonsin kunna tacka dig
nog för att du är så god mot mig och har
fördrag med både det ena och andra? Jag vill
ju så gärna vara sådan, att du inte bleve fört
på mig. Men det är så svårt med min gamla
syndiga människa.

När jag tänker på med vilken behärskning
du far emot det mångaånda pårestande,

som kommer emot dig från alla håll, så
kan jag inte tycka annat, än att du är på
god väg att bli en änglasuss like.

Ja, tag emot mitt tack, så fattigt i ord
mot vad hjärtat är fullt av, för hela sex veckors
oavbruten frid och trevnad! Du själv och
samvaron med dig är ju det förnämligaste, som
överträffar allt annat, vad en Måbäckskvistelse
innebär, men jag kan inte glömma sådana
oväntliga nöjen som de storslådade bilfärderna
och en del intressanta besökande. Och så
är det last, not least, de idealiska lemningsverksamheterna
som gör, att man hos dig suger in luft
inte bara för själen utan också för kroppen.
Ja, tack och åter tack! Inget nämnt, men
allt i troget minne bevarat: alltifrån

det ögonblick, då du stod vid stationen och tog emot,
och till den hemodiga stunden, då jag där fick se
sista skymten av min älskade. - Jag följde dig
i tankarna på hemfärden, du var nog framme,
innan Fåglet satte sig i gång. Det var så underbart
vackert att genom de skira björkarna se den
spegelklara sjön med ett lätt dis över. — — —

— Nu har jag talat med dig!

Det kändes så fint, när jag för en timme
sen inte kunde få höra din kära röst, och
inte blev jag glad nu heller, när jag äntligen
lyckades komma fram och du fick höra
den oroande nyheten om frk. Lundgren.

Skulle det onöda gå över och inte ha sin
orsak i den ensamma njuren! Jag förstår
huru du skall känna det, och här sitter jag

och kan ingenting göra!

Had jag fått mig vid, var, att frk. Lundgren
då på kvällen så fort sade godnatt och gick upp
till sig. Jag tänkte: "Nu är hon allt dödtrött." Och
när jag på morgonen var nere i köket, såg
jag på hela uttrycket, att allt inte var, som
det skulle vara, och frk. L. medgav också, att
hon var dålig. Så väl, att Systrer Ebba fanns kvar
att tillgå!

Jag har just ingenting att berätta, har hela
söndagen varit upptagen av att placera alla de
hundraåtals onödiga saker, som mina koffertar
innehåller. Resan gick bra, men den var över-
raskningen förhinder för den andan. Först i Kristine-
hamn. Där tillkopsstadens restaurationsvägn alltid
intill var vägn, en myket. Och som jag, varaktigt nog,
had fått kvadrant, försökte jag om till vägn

mat skulle vara välgörande, och det hjälpte verk-
ligen. Sedan kom en kondaktör och annalade,
att tåget efter Hallsberg räknades som snälltåg,
varför jag måste betala ett tillägg av 2, 25 kr.

från
2!

Och för det tredje meddelades, att vi skulle
komma till Storkholm redan 9, 8 i st. f. 9, 15, då
jag stämde öfver att möta. Nå, det var ju
barn att vänta på perrongen, tills hon antände
på utsatt tid.

Jag hade sällskap från Kil med tvänne
gamla rikhärliga amerikanska från Alabama,
som talade ett slags nigger-engelska, högst svår
att förstå. (Det var en herre, som varit 15 år i Amerika,
som berättade detta för mig.) De gjorde den långa
resan för att slutligen i Paris delta i festen
för de amerikanska, som deltagit i kriget. Det
skulle bli en tjugutusen landmän samlade där.

Smellertid hade de ägnat en hel dag åt
 Oslo och skulle nu dröja tre dagar i Stockholm!!
 Undrade vad de borde se. Då jag föreslog
 "the royal castle" frågade den ena: "Vad
 heter er kung?" De hade genom en resebyrå
 betalat hela resan, bitar, tåg, hotell. Om
 de hade några pengar, vet jag inte, men de
 förtärde inte en bit på hela vägen.

Jag gör ju aldrig en resa utan att förlora
 något, och i går tappade jag min portfölj,
 som tyckligtvis inte innehöll mer än omkring
 10 kr., och jag hade den större kassan på
 annat håll.

Karlavagnen är så vacker nu: en allé
 av höga hortensior och julie med blommor
 här utsträckt. Jag kan just inte hitta (hop

tråkarna. Fönstret står ryge för värmens skull och från huset mitt emot ljuder en högtalare så stark, att man hör varje ord, under det att en orkester spelar antingen på Karlavägen eller Kaserngården.

Gunnar Cederschiöld, som flugit hit från Paris, hade ämnat hålla jäi i dag, men har inte hållit av. Det skulle varit roligt att tala med honom. Han har nu också fött Algier till sina övriga distrikt.

För Minn C-D berättade jag i telefon, att vi hade hört Bokander i Radio. Nyes ringde hon för att fråga om Gunnar varit här och berättade då, att hon redan meddelat Bokander vilken förnämlig älskare han haft, och

hade han blivit ytterst glad däröver.

Nej, slut nu med prat, som kanske inte passar in i din stämning, om du fortfarande har oro för jek. Lundgren.

Jag ber dig hålla henne så mycket och säga hur ledsen jag är över att hon är sjuk och den del hennes omsorger om mig kan hava däri.

Gläds också inspektören och de små flickorna! Skulle de kunna räcka till att något så när ersätta jek. Lan!

Ah, om posten vore barsmhärtig mot dig dessa dagar! Farväl, min egen, över allting älskade! Din

Karlberg.

Harika arbete.

du vet, att det är mitt förnämsta nöje.